

РЕШЕНИЕ

№ 2585

гр. София, 18.04.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 20 състав, в публично заседание на 20.03.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Светлана Димитрова

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **1014** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба с вх. 2591 от 29.01.2013 г. на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], действащо чрез управителя М. Хаик А. срещу решение № ПИ - 280 от 28.12.2012 г. на директора на ТД на НАП - [населено място].

С оспореното решение е оставена без уважение жалбата на дружеството, вх. № 53-06-3946/12.12.2012г. по описа на ТД на НАП - С. против Разпореждане за присъединяване, с изх. № 18455/2006/000056/04.12.2012 г., издадено от С. К. - публичен изпълнител при ТД на НАП – [населено място], с което по изпълнително дело № 18455/2006 г. са присъединени за принудително събиране публични вземания, установени с Наказателно постановление (НП) № 0214/31.08.2006 г. и НП № 0056/04.12.2007 г.

В жалбата се твърди, че решението на директора на ТД на НАП е незаконосъобразно и необосновано. Оспорващият излага подробни съображения, че направените изводи на органа, относно началото на давностния срок и неговото прекъсване, с оглед прилагането на разпоредбите на чл. 171, ал. 1 и чл. 172, ал. 2 ДОПК са неправилни и незаконосъобразни. Инвокирани са доводи, че задълженията са погасени по давност, поради което изпълнителното производство по отношение на тях, следва да бъде прекратено. Посочва, че по преписката липсват доказателства за уведомяване на длъжника по предвидения в ДОПК ред.

От съда се иска на основание чл. 172, ал. 2 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) да отмени оспореното решение и да прекрати изпълнителното производство.

В съдебно заседание оспорващият се представлява от адвокат Г., който поддържа жалбата по изложените в нея съображения. Претендира разноси.

Ответникът – директорът на ТД на НАП – [населено място] чрез процесуалния си представител юр.К. оспорва жалбата като неоснователна. Твърди, че абсолютният давностен срок не е изтекъл.

Съдът, като взе предвид представените по делото доказателства и становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

В ТД на НАП – С. е образувано изпълнително дело № 18455/2006 г. във връзка с постъпили за принудително събиране в РД на Агенцията за държавни вземания (АДВ) данъчен ревизионен акт (ДРА) № 543 от 10.10.2005 г., справка-декларация по ДДС № 2217-0805782/14.07.2006 г. и НП № 0165/30.11.2005 г. на Комисията за регулиране на съобщенията (КРС). Видно от отбелязването върху изпълнителните титули, НП № 0165/30.11.2005 г. на КРС е предадено за събиране на 08.06.2006 г., а ДРА № 543/10.10.2005 г. и посочената справка-декларация на 20.12.2006 г.

С постановление, изх. № 17-01-00/4182/24.02.2006 г. за налагане на обезпечителни мерки на [фирма] е наложен запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление, находящи се в ТБ [фирма] – Централизирана система – [населено място]. Обезпечителните мерки са наложени на основание чл. 195, ал. 1 ДОПК, чл. 200 ДОПК, във връзка с чл. 202 ДОПК и след като публичният изпълнител е взел предвид, че ще се затрудни събирането на установеното и изискуемо публично вземане, установено по реда на ЗДДС с ДРА № 543/10.10.2005 г.

С постановление с изх. № 18455/2006/000001/30.01.2007 г., след като публичният изпълнител е разгледал изпълнително дело № 18455/2006 г., образувано срещу [фирма] е преценил, че длъжникът не погасява задълженията си и не е предложил надлежно обезпечение, поради което и на основание чл. 200 и чл. 202, ал. 1 ДОПК, във връзка с чл. 195, ал. 1 – 3 ДОПК е наложен запор върху всички банкови сметки, депозити, вложени вещи в трезори, съдържание на касети, суми, предоставени за доверително управление във всички лицензирани банки в страната.

На 14.11.2007 г. в РД на АДВ от КРС е постъпило за принудително събиране НП № 0214/31.08.2006 г., влязло в сила на 31.08.2006 г. На 02.02.2012 г. в ТД на НАП – [населено място] от КРС е постъпило за принудително събиране и НП № 0056/04.12.2007 г. С писмо с вх. № 37-00-165/19.04.2012 г. публичният взыскател е уточнил, че същото е влязло в сила на 22.01.2008 г.

Считано от 01.01.2010 г. Националната агенция за приходите се явява правопреемник на Агенцията за държавни вземания. В качеството ѝ на правопреемник упражнява всички функции на бившата АДВ, включително и функциите по принудително събиране на публичните държавни вземания.

С Разпореждане за присъединяване, изх. № 18455/2006/000056/04.12.2012 г., публичен изпълнител при ТД на НАП – [населено място], след като е констатирал, че изп. д. № 18455/2006 г. по описа на дирекцията е срещу същия длъжник, на основание чл. 217, ал. 2 от ДОПК е допуснал присъединяване в производството на КРС за вземането, установено с НП № 0214/31.08.2006 г. и НП № 0056/04.12.2007 г. Присъединяването е допуснато въз основа на писмено искане и приложено към него изпълнително

основание.

Това действие на публичния изпълнител е оспорено пред директора на ТД на НАП – [населено място] с жалба, вх. № 53-06-3946 от 12.12.2012 г. В жалбата търговското дружество прави възражение за изтекла давност, на основание чл. 171 ДОПК и моли директора на ТД на НАП да отмени действията на публичния изпълнител.

С Решение № ПИ-280/28.12.2012 г. директорът на ТД на НАП е оставил жалбата без уважение като неоснователна. Органът е приел, че в конкретния случай, публичните вземания са били предадени за събиране преди изтичането на давностния срок по чл. 171, ал. 1 ДОПК.

При тези доказателства по делото, настоящият състав прави следните правни изводи: Жалбата, предмет на настоящото производство е постъпила чрез административния орган, с вх. № 53-06-3946/09.01.2013 г., в срока по чл. 268, ал. 1 ДОПК, подадена е от активно легитимирана страна, имаща правен интерес от обжалване, поради което е процесуално допустима.

Разгледа по същество жалбата е неоснователна.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган, в кръга на предоставените му от закона правомощия (чл. 197, ал. 1 ДОПК) и в предписаната от закона форма. Решението е издадено при спазване на процесуалните правила и в съответствие с материалноправните разпоредби по издаването му.

С Разпореждане за присъединяване № 18455/2006/000056/04.12.2012 г., органът по принудително изпълнение е допуснал присъединяване в производството на КРС за вземанията по НП № 0214/31.08.2006 г. и НП № 0056/04.12.2007 г., издадени от председателя на КРС. Съгласно чл. 209, ал. 2, т. 5 ДОПК наказателното постановление е годно изпълнително основание С посочените наказателни постановления на [фирма] е наложено административно наказание „имуществена санкция” в размер на: главница 5 500 лева и лихва 3151 лева (по НП № 0056) и в размер на: главница 200 лева и лихва 142,68 лева (по НП № 0214). Съгласно чл. 162, ал. 2, т. 5 ДОПК, вземанията на държавата или общините за глоби и имуществени санкции са публични държавни или общински вземания.

Действието на публичния изпълнител по присъединяване в производството е извършено в съответствие с разпоредбата на чл. 217, ал. 2 ДОПК, съгласно която присъединяването на нови публични вземания се допуска с Разпореждане за присъединяване на публичния изпълнител до изготвяне на разпределението на събраните суми. Публичните вискатели се присъединяват въз основа на писмено заявление до органа по принудително изпълнение, към което се прилага изпълнителното основание. В съответствие с цитираната разпоредба, по постъпило искане на КРС с приложено към него наказателно постановление № 0056/04.12.2007 г. е издадено Разпореждане за присъединяване изх. № 18455/2006/000056/04.12.2012 г., с което вземането по наказателното постановление е присъединено в производството по събиране на публични вземания по изпълнително дело № 18455/2006 г. по описа на ТД на НАП – С.. В изпълнителното производство до издаване на процесното Разпореждане за присъединяване, не са събрани суми и съответно няма данни да е изготвено разпределение на такива, поради което не е налице предвидената в закона отрицателна предпоставка за допускане на присъединяване.

Съгласно разпоредбата на чл. 171, ал. 1 ДОПК, публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща

годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. С изтичането на 10-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания, независимо от спирането или прекъсването на давността, освен в случаите, когато задължението е отсрочено или разсрочено (чл. 171, ал. 2 ДОПК). Като правна последица от действието на така споменатите разпоредби за давността, с изтичането на давностните срокове по чл. 171 ДОПК се погасява правото да се събере по принудителен ред публичното вземане. Самото публично вземане не се погасява - то остава дължимо. Иначе казано, давността погасява правото да се претендират публичните вземания, но те си остават дължими и могат както да бъдат платени доброволно (чл. 174 ДОПК), така и да бъдат прихванати (чл. 128, ал. 1 ДОПК).

Съгласно чл. 173 ДОПК публичните вземания се отписват, когато са погасени по давност, но видно от горесцитираните разпоредби това не става служебно от органа по изпълнение, защото заплащането на погасени по давност публични вземания не е недължимо платено. Образуваното производство по принудително изпълнение на публични вземания се прекратява с разпореждане от публичния изпълнител.-чл.225,ал.1 ДОПК.

Съгласно чл. 171, ал. 1 ДОПК публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. В чл. 82, ал. 1, б. „а“ от ЗАНН е предвиден такъв по-кратък срок, а именно - административното наказание не се изпълнява, ако са изтекли две години, когато наложеното наказание е глоба. Давността е институт на правото, който не се прилага служебно, съгласно чл. 120 ЗЗД. С оглед тези законови разпоредби, ако жалбоподателят е искал прекратяване на изпълнителното производство, поради изтекла погасителна давност, той е следвало да наведе това свое възражение директно пред публичния изпълнител, който по силата на чл. 225 ДОПК има правомощието с разпореждане да прекрати производство, ако приеме, че възражението е основателно или пък да откаже да приложи института на давността. Едва тогава това действие на публичния изпълнител, с което евентуално той би отказал прилагането на погасителната давност за прекратяване на изпълнителното производство, би могло да се обжалва по административен ред пред директора на ТД на НАП.

От приложените доказателства по делото се установява, че оспорващото дружество не е предприело действия, насочени към публичния изпълнител за прекратяване на изпълнителното производство, поради изтекла погасителна давност. Възражения в този смисъл са направени едва в производството по чл.267 ДОПК пред решаващия орган.

Изложеното налага заключението, че обжалваното решение е законосъобразно и правилно, поради което жалбата срещу него, като неоснователна следва да бъде отхвърлена. Предвид изхода от оспорването разноси на жалбоподателя не се следват.

Мотивиран така, Административен съд София – град, Първо отделение, 20–ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], действащо чрез управителя М. Хаик А. срещу решение № ПИ - 280 от 28.12.2012 г. на директора на ТД на НАП - [населено място], с което е оставена без уважение жалбата на дружеството, вх. № 53-06-3946/12.12.2012г. по описа на ТД на НАП - С. против действие на публичен изпълнител, обективирано в Разпореждане за присъединяване , изх. № 18455/2006/000056/04.12.2012 г. по изпълнително дело № 18455/2006 г по описа на ТД на НАП-С.,Дирекция „Събиране”,отдел „Принудително изпълнение”.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

СЪДИЯ: